

HELENA VALTIA

**Koronapäiväkirja
2020**

KORONAPÄIVÄKIRJA 2020

Helena Valtia

KORONAPÄIVÄKIRJA 2020

Hajanaisia merkintöjä poikkeustilan tapahtumista sekä
ajatuksia ja mietteitä ajalta 17.3.-13.5.2020

© 2020 Helena Valtia

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5103-9

17.3. ensimmäinen päivä

Tänään alkoivat hallituksen tiukat toimet ihmisten liikkuvuuden rajoittamiseksi poikkeuslailla. Viimeksi tätä käytettiin, kun talvisota syttyi. Eli onko meillä nyt sodankaltainen tilanne? Monien mielestä on, sota koronavirusta vastaan. Toistaiseksi meillä on muutama sata sairastunutta eikä yhtään kuollutta. Mutta Italian tilanne pelottaa, siellä on jokunen sata kuollut ja tuhansia sairastunut. Pelätään, että tauti leviää hallitsemattomasti ja tappaa paljon ihmisiä. Kaikki on tosin spekulointia ja arvailuja, viruksesta tiedetään aika vähän. Silti rokotetta kehitetään hurjaa vauhtia Norjassa, Amerikassa ja Venäjällä. Kunhan ei kävisi niin kuin Sikavirus-rokotteen kanssa: rokote tehtiin hätäisesti eikä testattu kunnolla ja iso joukko ihmisiä, paljon lapsia ja nuoria sairastui narkolepsiaan, joka on huomattavasti pahempi kuin sikavirus, eikä parane koskaan. Nyt siis elämme sotatilassa, koulut, teatterit, kirjastot ja monet työpaikat on suljettu. Missä vaan voidaan, aikuiset tekevät etätöitä kotonaan. Yli 70-vuotiailta on kielletty liikkumasta käytännöllisesti katsoen missään. Lasten opetus koetetaan järjestää etänä tai kotiopetuksena. Mitenkähän sekin onnistuu? Entä lasten ruokailu päivisin, kun koululounasta, monelle päivän ainoaa lämmintä ateriaa ei ole? Harrastukset ovat loppuneet, liikuntaseurojen ja ryhmien toiminta kielletty. Kaikki urheilutapahtumat on kielletty.

Yksin saa kyllä pihalla palloa potkia. Useimmat varmaan sulkeutuvat huoneisiinsa pelailemaan nettipelejä, mikä on jo nyt monelle ongelma: nettiriippuvuus. Mutta päättäjät taputtavat käsiään: mitä vähemmän lapset ja nuoret seurustelevala keskenään fyysisesti, sen parempi. Vanhukset on suljettu koteihinsa yksinäisyyteen, vierailut on kielletty. Entä, jos muistisairas vanhus sairastuu, saa jonkun kohtauksen tai kaatuu eikä pysty hälyttämään apua? Mitä yksinäisyys tekee mielenterveydelle? Valitettavasti vasta jäljestäpäin voimme nähdä, mikä hinta näillä poikkeustoimilla on. Maailmassa kuolee koko ajan ihmisiä tauteihin: esim. tuberkuloosiin 1,3 miljoonaa vuodessa. Miksei se aiheuta paniikkia? Ja HIV:iin kuolee edelleen yli 700 000 vuodessa. Mikseivät ne ole ongelmia? HIV:iin on lääkkeitä, mutta köyhissä maissa köyhillä ihmisillä ei ole niihin varaa. 50-luvulla oli aasialainen, influenssa, johon kuoli n. 1800 ihmistä Suomessa ja 200 000 sairastui.

Kävimme juuri lähikaupassa ruokaostoksilla. Vessapaperi, jota tarvitsimme, oli loppu, ihmiset olivat hamstranneet kaikki. Vessapaperin hamstraaminen on maailmanlaajuinen ilmiö Amerikkaa myöten. Kuvittelevatko ihmiset, että vessapaperi jotenkin suojaa taudilta vai tuoko se vaan jonkinlaista turvallisuudentunnetta? Meillä Suomessahan on bidee, eihän vessapaperi ole edes niin välttämätön, ainakaan miehillä. Jo muinaiset roomalaiset pesivät alapäänsä juoksevilla vedellä, joka valui matalaa kourua pitkin. Kuka tahansa saattoi istahtaa kourun päälle ja huuhdella itsensä. Paljon hygieenisempää kuin paperi.

Kävin eilen keskustassa asioilla. Väkeä oli liikkeellä ehkä noin kolmannes vähemmän kuin tavallisesti. Kaikki näytti vielä kutakuinkin normaalilta. Huomenna ajattelin mennä elokuviin, mikäli teatteri vaan on auki. Kukaan ei tullut kaveriksi, joten menen yksin. Ajan autolla perille ja kotiin, ei tarvitse juuri kohdata paljoa ihmisiä.

Itse en kyllä kaipaa tämäntapaista suojelua. Johonkinhan sitä kuolee joka tapauksessa. Olen itse asiassa jo aika väsynyt olemaan täällä, elämässä ei enää tunnu olevan kovin paljon mieltä. Ainoa järkevä asia nyt on tämä päiväkirja, johon voin tuntojani purkaa. Tuntuu siltä kuin olisin, kuten eräässä elokuvassa eräs musta näyttelijä sanoi "kuin varpunen talviyössä".

18.3. toinen päivä.

Nyt tuntuu kuin olisin ollut eristyksissä viikon. Uloshan voisin mennä, mutta ei huvita, en jaksa. Mieli on apaattinen ja kaikki on tylsää. Olo tuntuu sairaalta ja väsyttää. Enpä taidakaan yrittää elokuvaan tänään. Tukkini on likainen, en ole jaksanut pestä, sitä paitsi shampookin alkaa olla loppu. Jonnekin pitäisi mennä ostamaan.

Y. läksi kaveriensa kanssa ulos lounaalle, useimmat ruokapaikat ovat vielä auki. Ainakin niin kauan kuin asiakkaita riittää, tai tulee käsky sulkea.

Huolestuttavaa, että ihmisten muut sairaudet jäävät hoitamatta kun resursseja keskitetään epidemian hoitoon. Ystävämme R:n polvi jäi leikkaamatta hänen ikänsä ja viruksen takia. Hän oli odottanut leikkausta vuoden ja polvi on niin loppuun kulunut, että rustoa ei enää ole ja hän pääsee hädin tuskin kotona liikkumaan kepin kanssa. Sairaala, mihin hänen piti mennä, on erikoistunut ortopedisiin ja muihin tekonivelleikkauksiin, eikä siellä ole tarkoituskaan hoitaa viruspotilaita! Joten emme ymmärrä. Sanovat, että kaikki vähemmän tärkeät leikkaukset on siirretty hamaan tulevaisuuteen! Toisin sanoen, ihmiset jätetään vaivoineen heitteille. Ehkä jostain yksityissairaalasta löytyisi apu. Kaikilla ei ole varaa mennä yksityislääkärille.

Kun tulisi lämmin ilma, voisi mennä perkaamaan takapihaa sen verran kuin selkäni antaa periksi.

Työskentelen vähän kerrallaan ja lepään sitten.

19.3. kolmas päivä

Aamun ja keskipäivän paistoi aurinko, mikä toi vaihtelua alituisen harmauteen ja vesisateeseen. Läksin metrolla keskustaan ja yritin elokuviin, mutta se ei onnistunut, sillä teatteri oli suljettu. Niinpä kävelin Aleksia Ruohonjuureen ostamaan shampoota ja sieltä metrolla kotiin. Väkeä oli liikkeellä varsin vähän ja monet kaupat olivat sulkeneet ovensa - varmaan asiakkaiden puutteessa. Kahviloita oli kyllä auki ja Rosebud-kirjakauppa. Nythän ihmisillä on hyvää aikaa lukea, niilläkin, jotka eivät ennen ole harrastuksiltaan ja työkiireiltään ehtineet. Köyhien perheiden lapset ja yksinäiset vanhukset minua huolettavat. Entä talous, kohta koko maa voi olla konkurssissa.

**Viime kevät oli eräs itsenäisyytemme
ajan harvinaisimmista
ajanjaksoista: Korona-pandemian
aiheuttama poikkeustilan
julistaminen, yhteiskunnan lähes
täydellinen sulkeminen ja ihmisten
eristäminen. Sen ajan tapahtumia,
tuntoja ja ajatuksia kirjoittaja alkoi
tallentaa päiväkirjaksi, joka päivälle oma
teksti. Se on ajantasaista
koronahistoriaa. Innoituksena usein oli
artikkeli päivän lehdestä tai
joku muu ajankohtainen tapahtuma.
josta hän sitten kehitteli vapaasti
erilaisia elämää sivuavia aiheita.**

**Tätä kirjaa ei aika hevillä haalista,
jokainen varmasti muistaa kevään
2020 vielä pitkään.**

ISBN: 9789528051039

